

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa M. F.

przeciwko Przedsiębiorstwu "Z." Spółce z o.o. w J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 20 stycznia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P.

z dnia 6 grudnia 2019 r., sygn. akt III Pa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda M. F. 1.350 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z 6 grudnia 2019 r. oddalił apelację pozwanego pracodawcy Przedsiębiorstwa Z. sp. z o.o. w J. od wyroku Sądu Rejonowego w J. z 5 lipca 2019 r., zasądzającego na rzecz powoda M. F. 35.016,61 zł z odsetkami i kosztami, tytułem należnego wynagrodzenia za okres od 1 września 2015 r. do 30 czerwca 2016 r.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., polegające na przejęciu przez Sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego, bez pełnej

merytorycznej oceny tej kwestii, w sytuacji, gdy zarzuty apelacji obejmowały głównie sprzeczność ustaleń Sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co spowodowało, że zarzuty apelacyjne nie zostały rozpoznane.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na istotne zagadnienie prawne, *„polegające na potrzebie ustalenia granic dopuszczalności przyjmowania za własne przez sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, w sytuacji gdy w apelacji dokonano zgłoszenia zarzutu sprzeczności ustaleń Sądu ze stanem faktycznym oraz czy w związku z tym wynikający z art. 378 § 1 k.p.c. nakaz odniesienia się do zarzutów apelacji nie obliuguje przeprowadzenia przez Sąd drugiej instancji własnej wnikliwej oceny materiału dowodowego w zakresie objętym takim zarzutem, która powinna znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku”*.

Powód wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Nie przedstawia istotnego zagadnienia prawnego – które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż sformułowana we wniosku kwestia nie wykracza poza zwykłą wykładnię prawa. Po wtóre również dlatego, że w krótkim uzasadnieniu wniosku skarżący sam udziela prawidłowej odpowiedzi. Potwierdza, że zagadnienie nie stanowi żadnego novum w procedurze.

W dwuinstancyjnym postępowaniu Sąd drugiej instancji samodzielnie ustala stan faktyczny i suwerennie stosuje prawo materialne. Oznacza to, że nie jest związany ustaleniami faktycznymi Sądu pierwszej instancji i podstawą materialną rozstrzygnięcia. W praktyce postępowanie dowodowe przeprowadza sąd pierwszej instancji (art. 381 k.p.c.) i materiał zebrany przed tym sądem stanowi z reguły podstawę odniesienia dla własnych ustaleń Sądu drugiej instancji (art. 382 k.p.c.). Gdy sąd drugiej instancji w uzasadnieniu wyroku aprobuje ustalenia faktyczne sądu

pierwszej instancji, to w istocie stwierdza, że ustalony stan faktyczny uznaje za ustalony również przez sąd drugiej instancji. Każde wyrokowanie poprzedza więc samodzielne ustalenie stanu faktycznego, nawet gdy sąd drugiej instancji nie przeprowadza nowych dowodów. Zmiana może wynikać z zarzutów apelacji, których sąd drugiej instancji nie może nie rozpoznać. Wynik tego rozpoznania może wpływać na zmianę dotychczasowych ustaleń i stosowanie prawa materialnego. Zaniechanie w tym zakresie lub niewłaściwe rozpoznanie zarzutów apelacji stanowi naruszenie art. 378 § 1 k.p.c. Przepis ten potwierdza, że sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę a nie tylko zarzuty apelacji. Uprawnione jest zatem stwierdzenie, iż zagadnienie jedynie hasłowo odwołuje się do istotnego zagadnienia prawnego, gdyż zgłoszony problem nie ma rangi istotnego problemu prawnego.

Inną kwestią jest ogólny zarzut, zawarty w uzasadnieniu wniosku, iż *„przykład zaskarżonego orzeczenia wskazuje na to, że powszechnie przyjęty w tym zakresie schemat nie pozostaje w zgodzie z wymogami kontroli odwoławczej wyroku sądu I instancji, ponieważ sąd odwoławczy faktycznie nie musi uzasadniać swojego stanowiska, co do poczynionych ustaleń faktycznych, które przyjął za własne, co często staje się swoistym nadużyciem prawa przez sąd drugiej instancji. Stąd możliwość przyjmowania za własne ustaleń faktycznych sądu I instancji powinna się łączyć z obowiązkiem szczegółowego uzasadnienia takiego stanowiska”*. Rzecz w tym, że skarżący w tym miejscu kieruje zarzut (ogólny) do postępowania w sprawie, co wykracza poza formułę pierwszej przesłanki przedsądu, gdyż przedmiotem zainteresowania istotnego zagadnienia prawnego z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem prawny o znaczeniu uniwersalnym, a nie ocena stosowania prawa w konkretnej (indywidualnej) sprawie. To może składać się na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., do której skarżący nie odwołuje się i nie twierdzi we wniosku, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Zarzut naruszenia procedury ujmowany jest w podstawie kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Podstawa kasacyjna nie podlega rozpoznaniu na etapie przedsądu, a dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie każde też naruszenie przepisu postępowania jest różnoznaczące z zasadnością zarzutu podstawy kasacyjnej (art. 398¹⁴ k.p.c.). Znaczenie ma dopiero wadliwość procesowa, która mogła mieć istotny wpływ na wynik sprawy (taki jest wszak punkt

odniesienia z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). O wyniku sprawy decyduje prawo materialne, gdyż określa prawa i obowiązki stron, a przed sądem jakie postępowanie dowodowe jest konieczne dla co najmniej dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności, także czy przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Skarżący nie zarzuca jednak naruszenia prawa materialnego. Wykracza to ponad potrzebę argumentacji, gdyż na etapie przedsądu ocenia się tylko sam wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, a ten uprawnia stwierdzenie, że brak jest w nim zasadnej podstawy przedsądu.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. oraz stosowanych odpowiednio do odpowiedzi na skargę kasacyjną § 2 pkt 5, § 9 ust. 1 pkt 2, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (stawka minimalna dla wpz 27.633 zł – 3600 zł x 75% x 50%).